

[Ellemann-Jensen]

kapitalapparat, man var ved at opbygge. Der er sket en lille smule i mellemtiden med nogle olieprisforhøjelser hist og her, men dog ikke noget, der så afgørende har vendt vores økonomiske problemstillinger i industrien, at vi nu pludselig kan slå om og begynde at føle frygt for, at maskinerne skal overtage arbejdet.

Endelig må vi også sige, at hvis vi prøver at bremse moderniseringen i dansk industri, så kan vi være sikre på én ting: så vil dens konkurrenceevne blive yderligere forringet, og så vil vi stille og roligt synke ned mod bunden, hvad levestandard angår, i den vestlige verden, vi har knyttet os til.

Det, vi skal give industrien, er ikke nogle mere eller mindre påtvungne tilbud om selektive indgreb. Det, vi skal sige til industrien, er: Vi ved, at I er klemt, vi vil gerne have jer til fortsat at sikre opfyldelsen af vores behov. Vi kan ikke garantere jer, hvilke konjunkturer der kommer til os udefra, men vi kan da love jer, at I får lov til inden for de og de rammer så nogenlunde at passe jer selv herhjemme. Vi vil sikre jer imod ubehagelige overraskelser fra lovgivningen, og så kan I i øvrigt se at komme i sving.

Det er den vej, der passer med den samfundsform, som vi har arbejdet med nu i en årrække. Det er den industrielle friheds vej i modsætning til den ensrettede vej, der rummer de selektive indgreb. For ingen skal være i tvivl om, at industrien er klemt i dag. Industrien er så klemt, at det kan skabe problemer med den fremtidige udvikling af industrien. Herhjemme er industrien klemt imellem andre sektorer – først og fremmest den offentlige sektor og boligbyggeriet, der formentlig lægger beslag på for stor en andel af de samlede ressourcer – og ude er industrien klemt af en svigtende konkurrenceevne.

Hvis vi prøver at kigge på den hjemlige usikkerhed, så er der en række punkter, der falder i øjnene. Der er spørgsmålet om industriens indtjening, der i en årrække har været for beskedne, og hvor det synes at være meget vanskeligt, specielt med de strukturer, man har opbygget på arbejdsmarkedet, at få sikret en rimelig fremtidig indtjening.

Der er spørgsmålet i videre forstand om omkostningsudviklingen, helt kontant spørgsmålet omkring de dyrtidsportioner, der er opsamlet i ATP, spørgsmålet om kommende

skattepolitik, hvor der diskuteres en omkostningskrævende pensionsreform, der yderligere ad omveje også vil komme til at hvile tungt på industrien. Der er usikkerhedsmomenter nok, og vi kan føje til: usikkerheden omkring vores energipolitik, usikkerheden omkring valutapolitik, rentepolitik, kapitaltilførsel og usikkerheden omkring den diskussion, der raser om en spredning af ejendomsretten, hvor det snart haster med at få stillingen gjort klar fra de forskellige partier.

Endelig møder industrien jo også en ret udbredt negativ holdning i offentligheden, der i nogen grad afspejler, at Danmark er på vej til at blive et lønmodtagersamfund. Vores undervisningspolitik, vores skattepolitik, administrationen af det danske samfund, alt indrettes i stigende grad til at udvikle og betjene en nation af lønmodtagere. På den måde risikerer vi en umenneskeliggørelse af erhvervslivet. Lad mig pege på, at vi fra venstre har udsendt et debatoplæg om en erhvervs politik for mindre virksomheder. Det er et debatoplæg, der senere vil komme til debat her i tinget. Jeg nævner det, fordi vi her understreger noget af det, vi gerne ser i fremtidens industri. Vi vil nemlig en struktur med mange mindre, selvstændige enheder. Det er en livsform i vores demokratiske system, som er væsentlig at bevare og udbygge, og det giver vores industri den nødvendige smidighed.

Vi vil ikke føre en sektorpolitik med særlige begunstigelser eller krav til udvalgte sektorer inden for erhvervslivet, men vi vil sikre en generel samfundspolitik, hvorved vi ikke lægger det frie initiativ unødige hindringer i vejen. Vores opgave i dag må være at sikre, at fremtidens industri kan leve op til de forventninger, vi stiller til den; vores opgave må da være at skabe optimisme og tillid til, at det nytter noget at gøre en særlig indsats for stadig at omsætte ideerne til virkelighed.

Kjelgaard (KF):

Jeg skal ikke gentage det, jeg sagde under den foregående debat, men sige, at en gang imellem kan man få det indtryk, at det kun er en del af folketinget, der har den opfattelse, at de eneste, der kan løse Danmarks økonomiske problemer, er de produktionsvirksomheder, der er konkurrencedygtige på eksportmarkedet eller konkurrencedygtige over